

Szitkos monológ egy hallgatag erdőhöz

Torok Csaba

Gyávák!... Gyávák a fáid, hallgatag hatalom!
Színforgató lombod alatt sebbel csitul
minden madár... Szél ha lobban, félve zizzen
minden levél csápjáidon! Pisszogsz, duzzogsz:
„Csend legyen hát!” Fenyőerdő csínján zúgjon,
s ha magját hordó toboz hullik, ne verjen
zajt, ne pattogjon: hangját veszti puha mohon!
Fáid...? Ti, kimért sorokba ültetett, meddő,
akasztófát és gyantás koporsó-deszkát termelő
életműhely munkásai, félre lépni nem mertetek,
elrejtteni, befogadni, mikor nektek hoztam
magam táplálékul sárgán futó homok helyett!
Hoztam magam, önként tettem, rég hitetlen,
s nektek nem kellett ez a pogány adomány...? !
Lettem volna bár vérbeli vérszomjas zsvány...
Ez a zsákmány nem hoz neked semmi hasznót:
Lehetnék-e híres-neves áldozat, rablott
vérdíjat nem tűztek ki fennen hordott fejemre! ?
Nem nagy vagyon, nem nagy falat, fattyú-fajzat,
gamó, fütykös nincs mellettem... Tehetetlen
martalékul kellett volna jelentkezniem, üldözötten,
száműzötten, gyilkos késsel tarsolyomban, lopott
pénzzel, lopott lóval, lovam hátán elcsalt lánnyal,
megvesztettem... Akkor lennék tiszta fogás! Így? Más...
Gyanús vagyok, hisz nincsen bűnöm, könnyű vagyok:
nincsen marhám, pandúr-csaló, rojtos gatyám!
Gyáva, szutykos számításod, jövőd kunkorgó görbéit
önnön nyakadra fonod, fojtogató borostyánnal
koszorúozod véred szívó, hitvány férgeidet...!
Kérdezem én: Jól teszed ezt? !
Neked igazi rózsasándorok kellene, kik fokossal
gyilkolnak útszélen, nem úgy mint ez újak!
(Nem úgy a maiak!)
Nem kellettem? Kiirtalak!

Noviszád, 1960 március 31.